

[Larsen (Bjerre).]

er talt om denne Sag, mange Stiklerier er fremsat, og ikke mindst har Regeringen været ude for Angreb. Den højtærede Statsminister fremsatte i sin Tale i Gaar nogle Udtalelser om denne Sag, som var rigtige og slaaende. Den nøgne Sandhed er jo den, at Arbejdernes Løn ligger paa et Niveau, der er skandaløst lavt. Den højtærede Statsminister nævnte en Ugeløn af 35—40 Kr. for Arbejderne. Ja, jeg maa sige, at det er endda ikke alle, der har haft det, en Del har været endnu længere nede. Saaledes viser det sig af nogle Arbejders Lønningsliste, at Arbejdere, som har arbejdet for Entreprenørfirmaet Carl Nielsen, ved Arbejde i 11¼ Maaned, altsaa omtrent et Aar, kun havde haft en Fortjeneste af 1 300—1 400 Kr. eller ca. 27 Kr. pr. Uge. Saaledes ligger Forholdet altsaa: et Aars Fortjeneste paa 1 300—1 400 Kr. Det vil jo være umuligt for en Familieforsørger at klare sig med det. Vi ved alle, hvad Husleje, Forsikring og Kontingent betyder. Og de daglige Livsformødenheder, Brugsartikler, intet ligger endnu i et saadant Leje, at 1 300—1 400 Kr. kan føde en Familie. En saadan Arbejder er henvist til at søge sin Indkomst suppleret paa anden Maade. Og hvilken anden Maade skal han søge den suppleret paa? Han er afskaaret fra at tage Arbejde andetsteds; gør han det, saa han ikke kommer, naar Arbejdsgiveren her kalder, er han fyret. Her skal nemlig arbejdes, naar Tid er, siger Arbejdsgiveren. Men hvad er „naar Tid er“ for Arbejdsgiveren? Det er, naar Arbejdsgiveren mener, at Vejrforholdene er egnede dertil, og det kan der være delte Meninger om hos de forskellige Entreprenørfirmaer. Derfor er det, Forholdene ligger, som de ligger. Faktum er, at Gennemsnitsfortjenesten for manges Vedkommende ligger saa langt nede, at Hjælpekassen maa supplere Arbejdsfortjenesten. Naar man er naaet dertil, forekommer det mig, at man har naaet det meningsløse, det forkastelige, ja, det skandaløse. Derfor betoner jeg: Lad Arbejderne faa deres Ønske om Akkord gennemført — det er det, de kræver. Lad dem tjene til deres Underhold ved Arbejde — det er det, de vil. Arbejdsgiverforeningen bør give Arbejdet fri, saa Skandalen ikke fortsættes, og det er mit Haab, at de kommende Forhandlinger Organisationerne imellem skal føre til det Resultat.

Hans Jacob Sørensen: Jeg vil gerne tillade mig at rette en Henstilling til den højtærede Kirkeminister. Den angaar en

Ansøgning, som er indsendt til Kirkeministeriet fra Holsted Stationsby i Holsted Sogn i Ribe Amt vedrørende en Bevilling paa 5 000 Kr. som en Efterbevilling til den Kirke, man har bygget og taget i Brug derovre. Ansøgningen har været paa Tale ogsaa ved indeværende Aars Finanslovs tredje Behandling, og dér udtalte den daværende Kirkeminister (Bruun-Rasmussen), at han vilde finde det rimeligt, at Kirkeministeriet søgte en saadan Bevilling paa det kommende Aars Finanslov. Jeg ved vel, at der allerede fra Rigsdagens Side er bevilget et Hovedbeløb til Kirkens Opførelse, men Befolkningen derovre har ogsaa selv anstrengt sig i meget betydelig Grad i økonomisk Henseende, idet der er indsamlet omkring 50 000 Kr. i Sognet til Kirken og dens Udsmykning. De 5 000 Kr., man nu ansøger om, vil være i Stand til at opveje Forholdet mellem Indtægter og Udgifter ved Kirkens Bygning og hele Udstyr, og jeg beder indtrængende den højtærede Kirkeminister om at imødekomme Ansøgningen og være medvirkende til, at Beløbet senere kan blive indsat paa det nu forelagte Finanslovsforslag, ligesom jeg anbefaler den højtærede Finansminister, Finansudvalget og Rigsdagen at stille sig villigt til en saadan Bevilling.

Vagn Bro: Under Hensyn til det sene Tidspunkt skal jeg gøre mine Betragtninger saa kortfattede, som det er mig muligt; det skal ikke strække sig over ret lang Tid.

Jeg vil gerne først yde min Tilslutning til de Røster, der har lydt fra mine to ærede Kolleger det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) og det ærede Medlem Hr. Steen med Hensyn til de efter min Mening meget uheldige Forholdovre ved Strib. Forholdet er jo det, at er der nogen, som efter min Mening maa passe paa ikke at skuffe en berettiget Forventning hos private Personer, da maa det være den store Statsmagt, den, der den ene Dag bestemmer: Her skal være et Centrum for Jernbane- og Søfartstrafik, og den næste Dag, efter at Privatfolk med Rette har søgt at skabe sig smaa Hjem derovre, siger: Nu skal det hele væk. Jeg vil derfor meget stærkt understrege de Ord, som allerede har lydt her, og som ogsaa Befolkningen derovre fra Egnen har fremført overfor Regeringen gaaende ud paa, at man i Tide sikrer den en Forbindelse med det øvrige Jernbanelegeme. Det vil sikkert ikke være i Stand til at modvirke det Præfald, som disse Ejendomme vil komme til at staa overfor, men det er i hvert Tilfælde den eneste Maade, hvorpaa man